

Sygn. akt III C 6/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	Karolina Pabian

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2024 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwotę 4.675,23 zł (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie kwotę 644,80 zł (sześćset czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 6/23

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2022 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wystąpiła z pozwem przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., w którym zażądała zasądzenia od pozwanego kwoty 3.986,43 zł tytułem zwrotu kosztu najmu pojazdu zastępczego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 25 lutego 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 713,40 zł tytułem zwrotu kosztów usługi parkingowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 25 lutego 2021 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że na skutek kolizji z dnia 21 listopada 2020 roku doszło do uszkodzenia należącego do A. P. pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 21 listopada 2020 roku R. B. (1) zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki K.. Czynsz najmu pojazdu ustalono na kwotę 130 złotych powiększoną o podatek od towarów i usług. Poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy w okresie od dnia 21 listopada 2020 roku do 4 stycznia 2021 roku. Szkada w pojeździe należącym do A. P. finalnie została zakwalifikowana jako szkoda częściowa. Łączny koszt najmu wyniósł 6.236,10 złotych brutto. D. z uwagi na zakres szkody w pojeździe uszkodzonym, uszkodzony musiał skorzystać z usługi parkingowej od dnia 21 listopada 2020 roku przez okres 39 dni (każdy po 20,00 złotych netto). W pojeździe uszkodzonym wystąpiła znaczna szkoda i istniało uzasadnione ryzyko rozkradzenia poszczególnych części, pokrzywdzony zaś nie dysponował miejscem, w którym mogłaby bezpiecznie przechować uszkodzony samochód. Łączny koszt parkingu wyniósł 780 złotych netto.

W dniu 5 stycznia 2021 r. R. B. (1) zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której powód nabył roszczenie o odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec (...) Spółki Akcyjnej. 23 listopada 2020 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu i wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 6.236,10 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 959,40 zł tytułem kosztów usługi parkingowej.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna wypłacił z tego tytułu kwotę 2.249,67 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 246 zł tytułem parkowania samochodu. Do zapłaty pozostaje zatem kwota 3.986,43 zł tytułem zwrotu koszty najmu pojazdu zastępczego oraz kwota 713,40 zł tytułem kosztów parkowania. Zważywszy, że szkoda została zgłoszona 25 stycznia 2021 r., roszczenie stało się wymagalne od dnia 25 lutego 2021 r., co uzasadnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od tego dnia.

W dniu 13 lutego 2023 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, pozwany zakwestionował długość i celowość najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki dziennej najmu pojazdu, a nadto długość, zasadność i koszty przechowywania samochodu uszkodzonym na parkingu.

Pozwany wskazał nadto, że (...) Spółka Akcyjna wypłacił świadczenie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 31 dni od daty szkody przyjmując stawkę dzienną za najem pojazdu na kwotę 59,00 zł netto. W ocenie strony pozwanej, okres ten jest czasem w pełni wystarczającym i odpowiadającym postulatowi doktryny i orzecznictwa odnoszącym się do zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego. Stawka najmu pojazdu w kwocie 130 złotych netto jest zdaniem pozwanego zawyżona.

Postanowieniem z dnia 27 października 2023 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie oddalił wniosek o odrzucenie pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek kolizji z dnia 21 listopada 2020 r. doszło do uszkodzenia należącego do A. P. pojazdu marki K. o nr rej. (...). Faktycznym użytkownikiem ww. samochodu był R. B. (1), który posiadał zgodę na użytkowanie samochodu od właścicielki pojazdu. R. B. (1) został upoważniony przez A. P. do zajmował się wszelkimi kwestiami związanymi z ww. szkodą.

Niesporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka A. P. – k. 105.

- zeznania świadka R. B. (1) – k. 105.

Likwidację szkody prowadził pozwany (...) Spółka Akcyjna w W., numer szkody (...), będący ubezpieczycielem sprawcy szkody.

Niesporne.

W dniu 21 listopada 2020 r. R. B. (1) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w S. umowę najmu pojazdu zastępczego marki K., rok produkcji 2014, o nr rej. (...).

Czynsz najmu pojazdu zastępczego ustalono na kwotę 130 zł za dobę, powiększoną o podatek od towarów i usług (...), zaznaczając, że jest to najem bezgotówkowy – na koszt ubezpieczyciela sprawcy kolizji z dnia 21 listopada 2020 r., bez limitu kilometrów, z pełnym ubezpieczeniem OC i AC, bez udziału własnego w szkodach, z możliwością wyjazdu za granicę.

Poszkodowany złożył oświadczenie, że nie posiadał innego pojazdu, z którego mógłby w tym czasie korzystać.

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa najmu pojazdu z dnia 21 listopada 2020 r. – k. 33-34;
- ogólne warunki najmu samochodu – k. 36;
- oświadczenie R. B. (2) – k. 35;
- zeznania świadka R. B. (1) – k. 105.

W dniu 23 listopada 2020 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. zgłosił pozwanemu (...) S.A. w W., zaistnienie szkody.

W wiadomości e-mail z dnia 24 listopada 2020 r. ubezpieczyciel potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody. Poinformował nadto, że jest w stanie zorganizować poszkodowanemu nieodpłatny najem auta, bez kosztów podstawienia i odbioru, bez kaucji na niezbędny czas dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu. (...) miało zostać dostarczone do wskazanego przez poszkodowanego miejsca bez kosztów dodatkowych. W wiadomości wskazano, że w przypadku korzystania z innych wypożyczalni koszty najmu będą podlegały weryfikacji do poziomu cen oferowanych przez firmy współpracujące z ubezpieczycielem. Stawka dobową pojazdu tej samej klasy co pojazd uszkodzony wynosi 59 złotych netto.

25 listopada 2020 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka Komandytowa z siedzibą w S. zwróciła się e – mailowa do pozwanego o przesłanie wszelkich dokumentów, z jakimi poszkodowany ma się zapoznać przed ich podpisaniem i skorzystaniem z wynajmu pojazdu zastępczego (warunki, opłaty dodatkowe, sposób rozliczenia za wynajem).

W dniu 2 grudnia 2020 r. pozwany potwierdził możliwość organizacji bezpłatnego najmu, odmówił natomiast wykonania prośby powoda i nie przedstawił ofert najmu pojazdu firm współpracujących z nim w zakresie organizacji najmu, powołując się na przepisy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i tajemnicę przedsiębiorstwa.

W dniu 1 grudnia 2020 roku pozwany ubezpieczyciel przesłał do powoda kalkulację naprawy pojazdu. Tego samego dnia powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o wskazanie wartości pojazdu przed szkodą.

Pozwany w dniu 2 grudnia 2020 roku odmówił wskazania tej wartości oraz poinformował, że do zakończenia likwidacji szkody braku prawomocnego wyroku skazującego sprawcę lub notatki policji wskazującego ukaranie sprawcy.

Następnie powód, –kwestionując wysokość kosztów naprawy wskazaną przez pozwanego, sporządził ekspercki kosztorys naprawy samochodu poszkodowanego i w dniu 7 grudnia 2020 roku przesłał go pozwanemu z prośbą o akceptację i wyrażenie zgody.

Początkowo pozwany w piśmie z dnia 8 grudnia 2020 roku zakwalifikował szkodę w należącym do poszkodowanego pojeździe jako szkodę całkowitą. Tego samego dnia powód zwrócił się z prośbą o rozliczenie tej szkody i wskazanie oferenta na wrak pojazdu.

Następnego dnia pozwany zmienił swoje stanowisko i wskazał, że jest to szkoda częściowa oraz przesłał weryfikację kosztorysu.

W dniu 18 grudnia 2020 roku pozwany poinformował powoda, że nie przyjął jeszcze odpowiedzialności za szkodę i oczekuje na notatkę policyjną wskazującą na ukaranie sprawcy zdarzenia.

Najem pojazdu zastępczego zakończył się 4 stycznia 2021 roku.

W dniu 12 lutego 2021 roku pozwany w dalszym ciągu odmawiał przyjęcia odpowiedzialności za szkodę.

Finalnie pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił odszkodowanie w dniu 11 maja 2021 roku.

Pojazd poszkodowanego K. p nr rej. (...) po zdarzeniu szkodowym z dnia 21 listopada 2020 r. nie był jezdny – Policja zatrzymała dowód rejestracyjny samochodu.

Dowód:

- wiadomość mailowa z dnia 24 listopada 2020 r. – k. 58.
- wiadomość mailowa z dnia 2 grudnia 2022 r. – k. 59.
- przyjęcie zgłoszenia szkody – k. 60-61
- umowa współpracy – k. 62-65.
- kalkulacja naprawy samochodu – k. 12-14, 66- 67v, 68-73.
- korespondencja powoda z pozwaną – k. 15-17
- kosztorys eurotax – k. 18-20
- wiadomość mailowa z dnia 8 i 9 grudnia 2020 roku – k. 21-22.
- informacja dot. szkody – k. 23.
- odmowa wypłaty odszkodowania – k. 24.

Pismem z dnia 11 maja 2021 roku (...) Spółka Akcyjna poinformował poszkodowaną A. P. o przyznaniu odszkodowania w kwocie 16.259,55 złotych tytułem kosztów napraw samochodu.

W tym samym dniu pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.249,67 złotych tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 246 złotych tytułem kosztów parkowania.

Dowód:

- pismo z dnia 11.05.2021 roku – k. 26.

- decyzja o wypłacie odszkodowania – k. 27v

Poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy od powoda od dnia 21 listopada 2020 r. do dnia 4 stycznia 2021 roku tj. przez okres 39 dni.

Niesporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka R. B. (1) – k. 105.

W dniu 5 stycznia 2021 r. została zawarta umowa cesji wierzytelności, na podstawie której cedent R. B. (2) przełał na cesjonariusza (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w S. wierzytelność z tytułu odszkodowania (czyli prawo do odszkodowania) przysługującą mu w związku z wynajmem pojazdu marki K. o nr. rej. (...) w okresie od dnia 21 listopada 2020 roku do dnia 4 stycznia 2023 roku, zarejestrowaną w A. pod nr (...)01. R. B. (2) przełał również na powoda wszelkie prawa związane z kosztami parkingu samochodu.

Dowód:

- umowa cesji z dnia 5 stycznia 2021 r. – k. 32.

- zeznania świadka R. B. (1) – k. 105.

W dniu 25 stycznia 2021 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. wystawiła na rzecz R. B. (1) fakturę VAT o numerze (...), na kwotę między innymi 6.236,10 złotych brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego K. od dnia 21 listopada 2020 r. do dnia 4 stycznia 2021 roku (39 dni za kwotę 130 zł netto) oraz kwotę 959,40 zł tytułem kosztów parkowania samochodu (39 dni parkowania za kwotę 20 zł netto).

Niesporne, a nadto dowód:

-faktura VAT nr (...) – k. 18.

Pismem z dnia 25 stycznia 2021 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. poinformowała pozwanego ubezpieczyciela o nabyciu na podstawie umowy cesji z dnia 5 stycznia 2021 roku, wierzytelności przysługującej poszkodowanemu tytułem kosztów związanych z najmem pojazdu zastępczego i wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 6.236,10 zł z tego tytułu oraz kwoty 959,40 zł tytułem kosztów parkowania w terminie 7 dni od doręczenia pisma.

Niesporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 25 stycznia 2021 r. – k. 24

(...) Spółka Akcyjna wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w S. kwotę 2.249,67zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 246 zł tytułem opłaty za parkowanie, przyjmując za przelicznik okres 31 dni najmu i stawkę w kwocie 59,00 zł netto za jeden dzień najmu oraz stawkę 20,00 zł netto za jeden dzień parkowania wraz z VAT, o czym powód został poinformowany pismem z dnia 25 maja 2021 r.

Dowód:

- pismo z dnia 25 maja 2021 r. k. 29-30

Wynajęty pojazd marki K. (...) nie odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego marki K. (...). Samochód wynajęty K. (...) klasyfikujemy do grupy podstawowej pojazdów tzw. niższej średniej segmentu klasy C. Natomiast samochód uszkodzony K. (...) klasyfikujemy do grupy podstawowej pojazdów tzw. małych segmentu klasy (...), a więc segment klasy niższej aniżeli pojazd wynajęty.

W 2020 roku realna wolnorynkowa dobową stawka za wynajem samochodu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu (klasa "B") w opcji bezgotówkowego rozliczenia kosztów najmu, braku kaucji, zawarcia umowy najmu na czas nieokreślony i pełnego ubezpieczenia OC i AC, mogła kształtować się co najmniej od 121,77 zł do 198,00 zł brutto. Natomiast średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła 168,82 zł brutto.

Natomiast w 2020 roku realna wolnorynkowa dobową stawka za wynajem samochodu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu (klasa "B") w opcji bez limitu kilometrów, braku kaucji, ubezpieczeniem OC i AC oraz z uwzględnieniem zniesienia kosztów udziału własnego w szkodach czyli na warunkach jak w zawartej w niniejszej sprawie umowie najmu z dnia 21 listopada 2020 r. mogła kształtować się co najmniej od 147,60 zł do 252,07 zł, a średnia wartość wynosiła przynajmniej 191,23 zł brutto.

Analiza ofert dotyczących najmu samochodów osobowych na rynku (...) wskazuje, że w 2020 roku realna wolnorynkowa dobową stawka za wynajem samochodu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu (klasa "C") w opcji bezgotówkowego rozliczenia kosztów najmu, braku kaucji, zawarcia umowy najmu na czas nieokreślony i pełnego ubezpieczenia OC i AC mogła kształtować się co najmniej od 123,40 zł do 282,90 zł brutto. Natomiast średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła 211,92 zł brutto.

Natomiast w 2020 roku realna wolnorynkowa dobową stawka za wynajem samochodu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu (klasa "C") w opcji bez limitu kilometrów, braku kaucji, ubezpieczeniem OC i AC oraz z uwzględnieniem zniesienia kosztów udziału własnego w szkodach (analogicznie jak w umowie najmu poszkodowanego) mogła kształtować się co najmniej od 163,40 zł do 282,90 zł, a średnia wartość dla wynosiła przynajmniej 230,72 zł brutto.

Nie istniała możliwość wynajmu pojazdu zastępczego na warunkach wolnorynkowych za kwotę 59,00 zł netto tj. 72,57 zł brutto za dobę, a odpowiadającego standardem i klasą pojazdowi uszkodzonemu. Wynajem taki byłby realizowany w oparciu o indywidualne i pozarynkowe umowy, co determinuje stwierdzenie, że koszty takiego najmu byłyby dumpingowe, tj. zdecydowanie niższe od wolnorynkowych i poniżej kosztów wytworzenia takiego produktu - oferty.

Czasem naprawy uszkodzonego pojazdu uzasadnionego technologią producenta oraz przy założeniu prawidłowej organizacji czasu pracy warsztatu naprawczego w procesie likwidacji szkody, a z punktu widzenia technicznego był okres 35 dni.

Czasem naprawy uszkodzonego pojazdu uzasadnionego technologią producenta oraz przy założeniu prawidłowej organizacji czasu pracy warsztatu naprawczego w procesie likwidacji szkody oraz przy uwzględnieniu postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela, a z punktu widzenia technicznego i merytorycznego był okres 47 dni.

Czasem niezbędnym uzasadnionego przestoju pojazdu dla możliwości wynajmu pojazdu zastępczego był czas minimum 35 dni, a maksymalnie 47 dni. W rozpatrywanym przypadku z punktu widzenia technicznego czasem zasadnym na okoliczność kosztów parkowania był okres minimalny 27 dni, a z punktu widzenia technicznego i merytorycznego było okres maksymalnie 38 dni.

Występujące na (...) rynku branżowym w 2020 r. opłaty dodatkowe w postaci kosztów za przechowywanie uszkodzonego pojazdu (parkowanie) na parkingu strzeżonym w rozliczeniu bezgotówkowym kształtowały się w przedziale cenowym w kwocie brutto od 15,00 zł do 49,20 zł brutto za dobę (12,19 zł netto do 40,00 zł netto). Natomiast średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła 28,83 zł brutto za dobę (23,44 zł netto).

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej M. M. z dnia 30 sierpnia 2023 r. – k. 120-176;

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się w przeważającej części uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej z kwoty 4.699,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 25 lutego 2021 r. do dnia zapłaty.

Na powyższą kwotę składała się kwota 3.986,43 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwota 713,40 zł tytułem kosztów usługi parkingowej, a powód swoje roszczenie wywodził z faktu powstania szkody w stanowiącym własność A. P. w pojeździe marki K. o nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 21 listopada 2020 roku, której sprawcą posiadał umowę ubezpieczenia OC zawartą u pozwanego ubezpieczyciela.

Uprawnienie do żądania uzupełnienia wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania powód wywodził z umowy cesji wierzytelności, którą zawarł z posiadaczem uszkodzonego pojazdu. Uszkodzony pojazd marki K. o nr rej. (...) stanowił własność A. P., zaś jego faktycznym użytkownikiem był R. D. podczas rozprawy w dniu 13 kwietnia 2023 roku A. P. wskazała, że upoważniła R. B. (2) do działania w jej imieniu w celu rozliczenia wynikłej ww. szkody na jej pojeździe.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności strony pozwanej, która opiera się o treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgodnie z art. 436 k.c., odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny (§ 1). W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności (§ 2). Na podstawie art. 415 k.c. – kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W myśl art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w niniejszej sprawie kwestionował swoją legitymację bierną do występowania po stronie pozwanej i co do zasady swojej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 21 listopada 2020 roku i za szkodę w związku z tym zdarzeniem.

W niniejszej sprawie pozwany wywodził, że w pozwie z dnia 24 października 2023 roku jako strona pozwana wskazana została (...) Spółka Akcyjna. Powód dodatkowo wskazał adres pozwanego – (...) -520, ul. (...). Natomiast jak wskazał pozwany, spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. (KRS (...)) została wykreślona z KRS w dniu 8 lipca 2021 roku. Jeszcze wcześniej, bo 10 maja 2021 r. spółka została połączona z (...) S.A. Zatem w dacie złożenia pozwu, pozwana – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. – już nie istniała. W niniejszej sprawie jednak powód nie sprecyzował strony pozwanej, nie wskazał jego numeru KRS czy też siedziby spółki. Należy mieć jednak na uwadze, że w świetle uzasadnienia pozwu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, która faktycznie spółka została pozwana.

Stąd też, postanowieniem z dnia 27 października 2023 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie oddalił wniosek o odrzucenie pozwu.

Pozwany dodatkowo podniósł również zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej. Zarzut ten okazał się niezasadny.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W świetle treści cytowanego przepisu w wyniku przelewu na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie - dłużnik dalej ma obowiązek świadczenia tylko tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00). Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. W judykaturze przyjęte jest, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99). Uznaje się również, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Dlatego jako skuteczną traktuje się np. cesję wierzytelności z tytułu należności za zbycie określonych towarów, jak też wierzytelności – a raczej wymagalnych roszczeń – z tytułu najmu określonej rzeczy lub lokalu. Przyjmuje się, że w tych wypadkach wprawdzie wierzytelności nie są dokładnie oznaczone, ale są oznaczalne, gdyż można je określić za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynikają (wyrok SN z dnia 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 92). Nadto zauważyć należy, że przedmiotem przelewu wierzytelności mogą być również wierzytelności przyszłe, tj. takie, które w chwili zawarcia umowy przelewu jeszcze nie istnieją przy czym warunkiem skuteczności przelewu takiej wierzytelności jest, aby w chwili zawierania umowy była przynajmniej oznaczalna, jeśli nie jest dostatecznie oznaczona przez podanie osoby dłużnika i wierzyciela oraz stosunku prawnego, z którego dana wierzytelność powstanie w przyszłości.

Powód wywodził swoje uprawnienie do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i parkowania pojazdu, wynikających z faktury VAT z dnia 25 stycznia 2021 roku o numerze (...) z umowy cesji wierzytelności z dnia 5 stycznia 2020 roku oraz umowy najmu pojazdu zastępczego z dnia 21 listopada 2020 r. W dokumentach tych jednak wskazano, że to R. B. (2) zawarł z powodem umowę najmu pojazdu czy też przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego ubezpieczyciela. Do akt szkody zarejestrowanych przez pozwanego pod numerem (...).01 nie zostało dołączone żadne pełnomocnictwo udzielone przez właściciela samochodu tj. A. P. na rzecz R. B. (2), umocowujące go do zawierania w jej imieniu m.in. umowy cesji wierzytelności.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że skuteczne przeniesienie wierzytelności w drodze umowy cesji wymagało prawidłowej reprezentacji stron umowy. Skoro strona pozwana zwróciła uwagę na wątpliwości w tym zakresie, to na powódce ciążył obowiązek wykazania faktów, z których wywodziła dla siebie korzystne skutki prawne (art. 6 k.c. – zasada ciężaru dowodu), a więc przedłożenia stosownych dokumentów potwierdzających umocowanie R. B. (2) do reprezentowania poszkodowanej – A. P. w dniu zawarcia umowy cesji.

Zdaniem Sądu, analiza treści złożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności z dnia 5 stycznia 2021 r. wskazuje, że cedowana wierzytelność została oznaczona (zindywidualizowana) w sposób nie budzący wątpliwości. Wskazano, że wierzytelność (prawo do odszkodowania) wynika z najmu pojazdu zastępczego o wskazanym numerze rejestracyjnym w okresie od 21 listopada 2020 roku do 4 stycznia 2021 roku, a szkoda, z której wierzytelność ta wynika, likwidowana jest przez pozwanego ubezpieczyciela. Podkreślenia wymaga, że pozwany w toku likwidacji szkody nie podnosił w tym zakresie żadnych uwag. Pozwany również uznał roszczenie powoda i częściowo wypłacił w tym zakresie odszkodowanie (wypłacono kwotę 2.249,67zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 246 zł tytułem opłaty za parkowanie, przyjmując za przelicznik okres 31 dni najmu i stawkę w kwocie 59,00 zł netto za jeden dzień najmu oraz stawkę 20,00 zł netto za jeden dzień parkowania wraz z VAT).

Odnosząc się natomiast do kwestii dotyczącej zawarcia przez R. B. (2) umowy najmu pojazdu a następnie umowy cesji wierzytelności, to wskazać należy, że podczas rozprawy w dniu 13 kwietnia 2023 roku poszkodowana A. P. jednoznacznie wskazała, że R. B. (2) miał umocowanie do działania w jej imieniu, to on był faktycznym użytkownikiem uszkodzonego samochodu K. i to on zajmował się wszystkimi czynnościami związanymi z likwidacją zaistniałej szkody. Art. 99 k.c. stanowi, że jeżeli do ważności czynności prawnej potrzebna jest szczególna forma, pełnomocnictwo do dokonania tej czynności powinno być udzielone w tej samej formie (§ 1.). Pełnomocnictwo ogólne powinno być pod rygorem nieważności udzielone na piśmie (§ 2.). Jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta (art. 103 § 1. k.c.). D. poszkodowana A. P. potwierdziła czynności dokonane przez swojego zięcia. Poszkodowana wiedziała, że R. B. (2) zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego a następnie również umowę cesji. Także sama forma udzielenia pełnomocnictwa pełnomocnikowi nie budziła wątpliwości sądu, albowiem co do zasady możliwe jest udzielenie pełnomocnictwa w formie ustnej czy nawet w sposób dorozumiany per facta concludentia. Świadome tolerowanie działania innej osoby jako pełnomocnika, przejawiające się wiedzą o takim działaniu i brakiem wobec niego sprzeciwu, może być uznane za konkludentne udzielenie pełnomocnictwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 listopada 2018 r. IV CSK 375/17, L., www.sn.pl). Brak umocowania zachodzi w sytuacji, gdy pełnomocnictwo w ogóle nie zostało udzielone rzekomemu pełnomocnikowi albo nie zostało mu udzielone skutecznie, np. z uwagi na nieważność oświadczenia o jego udzieleniu z powodu niezachowania formy zastrzeżonej dla tego oświadczenia pod rygorem nieważności albo z uwagi na to, że udzielając pełnomocnictwa, mocodawca znajdował się w stanie,

o którym mowa w art. 82 k.c., lub jego oświadczenie było dotknięte wadą oświadczenia woli, z powodu której uchylił się od jego skutków na podstawie art. 88 k.c. Z kolei przekroczenie granic umocowania ma miejsce wówczas, gdy osoba rzeczywiście będąca pełnomocnikiem dokonuje czynności prawnej nieobjętej zakresem umocowania wynikającym z udzielonego jej pełnomocnictwa. Chodzi przy tym wyłącznie o przekroczenie granic umocowania (skutecznych wobec osób trzecich), a nie o naruszenie wewnętrznego porozumienia mocodawcy i pełnomocnika co do sposobu wykorzystania umocowania. Umowa zawarta przez rzekomego pełnomocnika jest dotknięta sankcją bezskuteczności zawieszanej. Jej skuteczność zależy od potwierdzenia przez osobę, w imieniu której została zawarta (przez „rzekomego mocodawcę”). Do oświadczenia woli rzekomego mocodawcy o potwierdzeniu umowy stosuje się art. 63 § 2 k.c.. Co do zasady, może ono być złożone w dowolnej formie (art. 60 k.c.), jeżeli jednak do ważności umowy wymagana jest forma szczególna, potwierdzenie jej zawarcia powinno być dokonane w tej samej formie, również pod rygorem nieważności. Umowa potwierdzona przez rzekomego mocodawcę jest w pełni ważna – wywołuje właściwe dla niej skutki prawne.

Zatem w niniejszej sprawie nie sposób uznać zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu dotyczącego braku legitymacji czynnej powoda i dochodzenia przez niego nieistniejącej wierzytelności.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z przepisem art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe poszkodowanej A. P. wynika z ustawy. Stąd też do ustalenia, że dochodzone pozwem roszczenie winien, co do zasady, zaspokoić pozwany, nie było konieczne wskazanie w umowie cesji, że przedmiotem cesji jest wierzytelność przysługująca wobec tego podmiotu. D. jak już wskazano poszkodowana upoważniła swojego zięcia – R. B. (3) do działania w jej imieniu w zakresie likwidacji szkody, zawarcia umowy cesji, dokonywania wszelkich czynności związanych z naprawą samochodu, jego finalną sprzedażą.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że doszło do skutecznego przeniesienia na powoda wierzytelności o naprawienie szkody powstałej w pojeździe K..

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe należącym do A. P. i wypłacił poszkodowanej częściowo odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu

pojazdu zastępczego za okres 31 dni, od dnia 21 listopada 2020 roku do dnia 22 grudnia 2020 roku w kwocie 2.2249,67 złotych. Kwota ta została ustalona przy uwzględnieniu dobowej stawki najmu w kwocie 59 złotych netto. Ubezpieczyciel również dokonał weryfikacji okresu odpłatnego parkowania do 10 dni i ustalił kwotę dzienną parkowania na 20 złotych netto.

Zatem w niniejszej sprawie przedmiotem sporu była kwestia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego oraz wysokości dobowej stawki najmu, jak i również okres przechowywania samochodu na parking strzeżonym oraz koszt parkowania.

W tym miejscu wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c.

Niesporne między stronami było, że szkoda powstała w pojeździe należącym do A. P. została zakwalifikowana początkowo jako szkoda całkowita (wiadomość z dnia 8 grudnia), jednakże następnego dnia pozwany zmienił swoje stanowisko w tym zakresie i uznał, że w sprawie zaszła szkoda częściowo oraz przesłał kosztorys naprawy samochodu. Dopiero w dniu 11 maja 2021 roku pozwany przyjął odpowiedzialność za działanie sprawcy kolizji i wypłacił poszkodowanej częściowe odszkodowanie.

W uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku (sygn. akt III CZP 76/13) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że jeżeli odszkodowanie zostało ustalone w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna, odpowiedzialność ubezpieczyciela tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego. Sąd ten wskazał w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały, że w przypadku powstania w pojeździe szkody całkowitej, w zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wchodzi koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu.

Spór między stronami koncentrował się zatem wokół trzech kwestii: czy poszkodowany bezpodstawnie odmówił skorzystania z korzystniejszej oferty najmu podchodzącej od ubezpieczyciela, czym przyczynił się do zwiększenia szkody, czy stawka dobowej najmu i przechowania zastosowana przez powoda dla przedmiotu najmu nie jest zawyżona, a także czy czas i koszt najmu i przechowania pojazdu był uzasadniony. Podkreślić należy, że pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował ani tego, że co do zasady jego odpowiedzialność obejmuje koszty najmu pojazdu zastępczego i przechowania pojazdu uszkodzonego, ani też, że w przypadku szkody z 21 listopada 2020 r. odpowiedzialność ta również występuje. Uznał w tym zakresie swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie, które w jego ocenie naprawiało szkodę, a w ocenie powoda było zaniżone. Sporna była zatem wysokość, a nie sama zasada odpowiedzialności.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że poszkodowany zasadnie skorzystał z oferty powoda. Pozwany zarzucał, że proponował poszkodowanemu ofertę najmu równorzędnego pojazdu na równorzędnych warunkach, przy niższej stawce dobowej, z której poszkodowany bezpodstawnie nie skorzystał. Jednakże z treści wiadomości e-mail z dnia 2 grudnia 2020 r. (k. 16) nie wynika, czy stawki partnerów ubezpieczyciela, których zaproponował są stawkami minimalnymi, maksymalnymi, czy średnimi. W wiadomości tej

wskazano, że jest to „przykład ofert cenowej”. Nie można zatem w żaden sposób wyprowadzić z tego wniosku, że ubezpieczyciel już wówczas wskazał poszkodowanej jaka będzie maksymalna wysokość odszkodowania, jakiego będzie mogła się domagać z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Niezależnie od powyższego sam ubezpieczyciel zaznacza, że poszkodowany może wybrać samodzielnie podmiot, od którego najmie pojazd zastępczy, zastrzega przy tym, że będzie weryfikował stawkę dobową takiego najmu oraz czas trwania umowy najmu.

Podkreślenia także wymaga, że działający w imieniu poszkodowanych powód w dniu 25 listopada 2020 r.- po wskazaniu przez pozwanego, że może on zorganizować najem pojazdu zastępczego, zwrócił się do pozwanego z prośbą o przesłanie wszelkich dokumentów, z jakimi poszkodowany musi się zapoznać przed ich podpisaniem i skorzystaniem z oferty lub o wskazanie konkretnej wypożyczalni celem zapoznania się ze szczegółami najmu, bądź o kontakt ze strony tejże wypożyczalni. Pozwany w wiadomości e- mail potwierdził możliwość organizacji bezpłatnego najmu, odmówił natomiast wykonania prośby powoda i nie przedstawił ofert najmu pojazdu firm współpracujących z nim w zakresie organizacji najmu, powołując się na przepisy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i tajemnicę przedsiębiorstwa. A zatem, poszkodowani nie mieli możliwości zapoznania się z konkretnymi warunkami umowy najmu pojazdu, jaką mieliby zawrzeć w celu udostępnienia im pojazdu. Trudno zatem uznać, że pozwany umożliwił skuteczną organizację najmu pojazdu zastępczego.

Ponadto, nie można od poszkodowanego, przy ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i w warunkach wolnorynkowych, wymagać skorzystania wyłącznie z oferty najmu od partnerów ubezpieczyciela lub też poszukiwania jak najtańszej oferty, szczególnie, gdy pojazd zastępczy jest niezbędny do realizacji podstawowych aktywności życiowych jak dojazd do pracy i gdy umowa najmu zostaje zawarta już w dniu wystąpienia szkody i przed jej zgłoszeniem.

Jednocześnie jednak stawki te nie mogą być odrealnione od rzeczywistych kosztów, a skoro taki zarzut co do stawek powoda pozwany podniósł, to podlegały one weryfikacji przez biegłego sądowego, jako osobę posiadającą niezbędną wiedzę specjalistyczną. Zastrzeżenie zawarte w formularzu informacyjnym ubezpieczyciela jest jak najbardziej słusznym.

Sąd Najwyższy w wyroku z 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03, Legalis 67722) wskazał, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 §1 k.c.). Stanowisko to dotyczy zatem szkody częściowej. Sąd Najwyższy w wyroku z 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03, Legalis 277761) w odniesieniu do szkody całkowitej wskazał natomiast, że czas koniecznego najmu obejmuje okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania. W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze szkodą częściową. Okoliczność ta wyznacza kierunek postępowania dowodowego.

Celem rozstrzygnięcia kwestii spornej co do wysokości dobowej stawki najmu – na zlecenie Sądu i zgodnie z wnioskiem powoda – przeprowadzony został dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Strona powodowa wynajęła pojazd zastępczy niższej klasy, co pojazd uszkodzony, za dobową stawkę w kwocie 130 złotych netto (159,90 zł brutto). Ubezpieczyciel zastosował natomiast stawkę w kwocie 59 złotych netto (72,57 zł brutto) przy czym nie wskazał, na jakiej podstawie ustalono stawki w takiej wysokości, a w szczególności ani w toku postępowania likwidacyjnego ani w toku niniejszego procesu nie przedstawiono chociażby projektu umowy najmu, której zawarcie ubezpieczyciel mógłby zaoferować poszkodowanemu po takiej stawce. Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej wynika, iż średnia dobową stawkę najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na terenie S. w okresie usuwania szkody wynosiła średnio 191,23 zł brutto. Z kolei realna wolnorynkowa dobową stawkę za wynajem samochodu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu (klasa "C") w opcji bez limitu kilometrów, braku kaucji, ubezpieczeniem OC i AC oraz z uwzględnieniem zniesienia kosztów udziału własnego w szkodach (analogicznie jak w umowie najmu poszkodowanego) mogła kształtować się co najmniej od 163,40 zł do 282,90 zł, a średnia wartość dla wynosiła przynajmniej 230,72 zł brutto. Stawka zatem, za jaki poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, tj. 130 zł netto (159,90 zł brutto), mieściła się zatem w kwotach średnich stawek rynkowych.

Strony nie kwestionowały ustaleń biegłego w tym zakresie. Podnosiły natomiast zarzuty co do opinii w zakresie uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu, opinia pisemna biegłego sądowego M. M. jest w pełni wiarygodna. Została ona opracowana zgodnie z treścią postanowienia Sądu i w sposób rzetelny, przekonujący i wyczerpujący. Rozumowanie biegłego oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione. Biegły przedstawił i uargumentował dokonane przez siebie wyliczenia oraz przyjęty tok wnioskowania w sposób zrozumiały, co czyniło dowód ten w całości za przydatny do wydania rozstrzygnięcia. W szczególności ustaleń biegłego w powyższym zakresie nie podważają złożone przez stronę pozwaną cenniki wypożyczalni samochodów. Wysokość stawek stosowanych przez wskazane wypożyczalnie nie odbiega znacząco od ustaleń poczynionych przez biegłego. Obowiązek zaś minimalizowania szkody nie może być równoznaczny z ograniczeniem możliwości wyboru podmiotu, z którym poszkodowany zawarł umowę najmu, do podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Wystarczające do uznania, że poszkodowany z obowiązku tego się wywiązał i ma prawo do zwrotu poniesionych na poczet najmu pojazdu zastępczego wydatków, jest ustalenie, że poniesione przez niego wydatki nie przekraczają średnich stawek dobowych najmu pojazdów zastępczych tej samej klasy co pojazd uszkodzony i są ekonomicznie uzasadnione. Na ubezpieczyciela ciąży bowiem obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Strona pozwana de facto nie kwestionowała czasu naprawy pojazdu uszkodzonego. Pozwana w zarzutach podniosła jedynie, iż naprawa pojazdu powinna rozpocząć się niezwłocznie po przeprowadzeniu oględzin. Natomiast możliwość wystąpienia ewentualnych sporów w zakresie wysokości i zasadności naprawy poszczególnych elementów nie może implikować braku możliwości do przystąpienia do naprawy samochodu. W niniejszej sprawie jednakże na powyższe kwestie wypowiedział się biegły, który szczegółowo określił czas technologicznej naprawy samochodu i czas technicznego przestoju pojazdu. Określony przez biegłego czas naprawy samochodu wahał się w zakresie 35 dni (wartość minimalna) do 47 dni (wartość maksymalna). Zatem okres, na jaki poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy był uzasadniony dla przestoju pojazdu i okresu wynajmu pojazdu zastępczego, w związku z trwającym procesem likwidacji szkody.

Nie jest również zasadny zarzut, że samochód powinien trafić do warsztatu bezpośrednio po oględzinach. Mogłoby tak być w trzech przypadkach: pierwszym, w którym poszkodowany dysponuje już własnymi środkami na naprawę, drugim, w którym poszkodowany otrzymał już odszkodowanie na naprawę i trzeci, w którym poszkodowany rozlicza się z warsztatem bezgotówkowo. Żadna z tych okoliczności w sprawie nie występuje – poszkodowany oczekiwał na odszkodowanie, za pomocą którego chciał naprawić pojazd i do tego czasu koszty przechowania pojazdu uszkodzonego i najmowania pojazdu zastępczego są poszkodowanemu należne. Nadto należne są mu koszty najmu pojazdu zastępczego za uzasadniony technologicznie czas naprawy pojazdu uszkodzonego. W niniejszej sprawie poszkodowany wynajmował samochód przez 39 dni, a zatem czas najmu pojazdu mieścił się w zakresie czasowym wskazanym przez biegłego.

Reasumując powyższe rozważania, należy uznać za uzasadnione wydatki na poczet kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 39 dni w kwocie 6.236,10 złotych brutto (39 dni x 159,90 zł = 6.236,10 zł). Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił już z tego tytułu kwotę 2.249,67 złotych, a zatem do zapłaty pozostała kwota 3.986,43 złotych (6.236,10 zł – 2.249,67 zł = 3.986,43 zł).

Odnosząc się natomiast do kwestii przechowywania samochodu, to wskazać należy, że zarzuty pozwanego w tym zakresie koncentrowały się na dwóch elementach tj. wysokości stawki za przechowanie samochodu jak i czasu trwania przechowania. W niniejszej sprawie jednakże biegły wskazał, że zasadny maksymalny okres przechowywania samochodu na 38 dni, obejmujący swoim zakresem dzień zaistnienia szkody tj. 21 listopada 2020 roku do dnia 28 grudnia 2020 r. tj. do dnia skomplementowania części zamiennych i końca okresu kolejkwania i przekazywania pojazdu do warsztatu w celu rozpoczęcia naprawy w dniu następnym. Natomiast w niniejszej sprawie powód domagał

się zapłaty na jego rzecz kosztów związanych z przechowywaniem samochodu za okres 39 dni. Sąd przyjął również za zasadną stawkę przechowywania pojazdu, którą ustalili biegły. Stawka ta odpowiada wartości wskazanej przez powoda.

Reasumując powyższe rozważania, należy uznać za uzasadnione wydatki na poczet kosztów przechowywania samochodu za okres 38 dni w kwocie złotych brutto (38 dni x 24,60 zł = 934,80 zł). Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił z tego tytułu kwotę 246 złotych, a zatem do zapłaty pozostała kwota 688,80 złotych (934,80 zł – 246 zł = 688,80 zł).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwotę 4.675,23 zł (3.986,43 zł + 688,80 zł = 4.675,23 zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od dnia 25 lutego 2021 roku do dnia zapłaty.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 355 § 2 k.c.

W rozważanym przypadku powód domaga się zapłaty odsetek od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, co miało miejsce 25 stycznia 2021 r. Skoro zgłoszenie szkody miało miejsce 25 stycznia 2021 roku, pozwany winien spełnić świadczenie najpóźniej do dnia 25 lutego 2021 roku. Pozwany nie podniósł przy tym ani nie udowodnił, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 817 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Skoro zatem pozwany nie spełnił świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, od dnia następnego, tj. 25 lutego 2021 roku pozostaje w opóźnieniu, co uzasadnia żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od tego dnia.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez obydwie strony oraz zawartych w aktach szkody złożonych w formie elektronicznej, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków A. P. i R. B. (2), albowiem korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i nie naprowadzono wobec nich przeciwdowodów.

Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co klasy uszkodzonego i wynajętego pojazdu oraz co do dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. M.. W zakresie opinii biegłego strona pozwana podniosła zarzut, iż II wariant opinii biegłego (zarówno co do kosztów najmu jak i parkowania) pozostaje nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy i powinien zostać odrzucony. Jednakże poza ww. zarzutami strona pozwana nie kwestionowała wniosków ww. opinii. Zdaniem Sądu ww. opinia jest pełna, jasna. Dlatego też Sąd, mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd oddalił roszczenie powoda w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione, z przyczyn podanych powyżej, tj. dotyczących kosztów przechowywania samochodu przez jeden dzień, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W przedmiotowej sprawie powód wygrał proces niemalże w całości (domagał się kwoty 4.699,83 zł, a wygrał co do kwoty 4.675,23 zł, a zatem w 99,47 %).

Na koszty poniesione przez wygrywającego proces powoda, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 złotych, uiszczona przez powoda zaliczka na opinię biegłego w wysokości 500 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda- adwokata, którego wysokość ustalono na podstawie przepisu § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) w kwocie 900 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych, co łącznie dało kwotę 1.817 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 2 wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwotę 1. 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 98 k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.).

W punkcie 4 wyroku rozstrzygnięto o nieuiszczonych kosztach sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.), który stanowi, iż kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wynagrodzenie biegłego obejmowało kwotę 1.144,80 zł. Kwota ta częściowo została pokryta z uiszczonej przez powoda zaliczki w kwocie 500 zł, zatem nieuiszczone koszty sądowe wyniosły 644,80 zł. Wobec tego, Sąd w punkcie 4 wyroku nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie kwotę 644,80 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.